

аргументованої власної думки щодо обговорюваного, участі у полілозі, супереччі тощо.

Таким чином, дискусія – ефективний прийом розвитку мовлення. Застосування методу дискусії дозволяє активізувати пізнавальну діяльність студентів, їх самостійність, формує культуру творчого, оперативного мислення, створює умови для використання життєвого досвіду та отриманих раніше знань для засвоєння нових. Обговорення й вирішення проблем відбувається в процесі скерованого групового спілкування, завдяки чому у студентів виробляється вміння діяти в інтересах групи, з'являється повага до інших співрозмовників, формується певна культура мовлення. Атмосфера врівноваженості, взаємної довіри, відчуття рівноправності, партнерства у спілкуванні викликає у студентів задоволення від навчального процесу і підтримує бажання брати в ньому участь.

Список використаних джерел

1. *Common European Framework of Reference Language: Learning, Teaching, Assessment* / Cambridge : Cambridge University Press, 2001. – 12 с. 2. *Етика ділового спілкування : навч. посібник* / [Гриценко Т.Б., Гриценко С.П., Іщенко Т.Д. та ін.] за редакцією Т.Б. Гриценка. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 344 с. 3. *Тетерятникова О.І. Дискусія на уроках вивчення іноземної мови, як одна з найважливіших умов формування розвинутої особистості, з високим рівнем кваліфікаційних знань* / О.І. Тетерятникова. – Гуманітарно-економічні дослідження. – Т. V. – Миколаїв – Одеса: ТОВВіД, 2008. – С. 331–334. 4. *Здоровенко В. В. Культура ділового спілкування : навч. посібник* / В. В. Здоровенко. – Дрогобич : НВЦ «Каменярь», 2002. – 147 с.

О. В. Дяченко

ВИДАТНІ СТОРІНКИ В ЛІТЕРАТУРНОМУ ПРОЦЕСІ: НОВЕЛІСТ ВАСИЛЬ СТЕФАНИК

У 2021 році виповнюється 150 років видатному українському письменнику Василю Стефанику.

Він був соратником І. Франка, М. Коцюбинського, Лесі Українки, О. Кобилянської, товаришем і співником у творчій і громадській роботі Леся Мартовича й Марка Черемшини, адже разом вони становили так звану «покутську трійцю», що існувала у кінці ХІХ ст. на Західній Україні.

Рік за роком важко працюючи над текстами, ненастанно шукаючи себе в літературі, він нарешті зрозумів, що його провідний жанр – це жанр соціально-психологічної новели, кращі зразки якого й принесли йому світову славу.

Літературну діяльність Стефаник починає 1890 року. Тоді в журналі «Народ» опублікували його допис «Жолудки наших робітних людей і читальні». Протягом 1890 – 1897 років він пише свої перші «образки», тобто ліричні етюди (пісні), поезії в прозі, далі переходить до писання новел, у яких змальовує тяжке економічне становище і безправність селян Галичини, різні побутові трагедії і драми, які постають на ґрунті пригнічення, темноти і нужди.

З великою силою слова новеліст відтворив трагедії і драми селян, про яких він писав: «Я люблю мужиків за їх тисячолітню тяжку історію, за культуру... За них я буду писати і для них» [2, с.50].

Узагалі Василь Стефаник – виразний експресіоніст за манерою письма. Розбивши свої шедеври за темами: новели про рекрутчину («Виводили з села», «Стратився»), еміграцію («Камінний хрест»), родинно-побутові проблеми («Кленові листки», «Катруся», «Новина»), про старість і самотність («Діти», «Сама-саміська», «Ангел»), повоєнну добу («Діточа пригода», «Марія», «Сини») – він як справжній психолог зумів глибоко зануритися в душу людини, відчутти глибинно її психологію, показати ззовні й розкласти по полицях психологічні аспекти кожного героя,

його складний внутрішній світ, який взаємодіє з навколишнім світом. Багатогранний світ образів автор зумів дивним чином відтворити на кількох сторінках, лаконічно, але містко зобразити людські характери, котрі перебувають у тяжких життєвих обставинах, минаючи зовнішні описи, розлогі портрети, які тільки заважали б письменникові-експресіоністу глибше й повніше розкрити душевні переживання й думки своїх персонажів.

С. Єфремов назвав Василя Стефаника «мініатюристом», бо всі його твори переважно – «коротенькі образки, окремі малюнки з життя галицького селянства, немов сфотографовані з дійсних подій, але з глибоким, справді символічним значенням загального образу» [1, с. 560]. Причому частково дослідник зараховує творчість В. Стефаника до символізму, але манера письменника, на думку мовця, усе ж таки реалістична. І виділяє риси, що належать до експресіонізму: «Просто, спокійно, без жодної афектації, зайвих слів, лаконічно, майже однаковими словами, нічим себе не зрадивши, – розкаже він вам про такі події, що аж не стямиться читач од враження якогось прикрого жаху ... Одна-дві рисочки, останній штрих – і перед вами ціла картина якоїсь чорної безодні, що без кінця-краю пожирає темних, несвідомих людей...» [1; 560]. І хоч, за словами дослідника, у Стефаникових героїв море горя й лиха, проте вони багаті на внутрішній світ завдяки автору, багаті на емоції, думки, переживання у кращі й не найкращі моменти свого життя.

Отже, В. Стефаник увійшов в історію української літератури як автор глибоких за змістом, самобутніх за формою соціально-психологічних новел із життя західно-українського трудового селянства, як письменник, уся творчість якого спрямована на захист трудової людини у світі зла й несправедливості, на розкриття її мук і драм, породжених жорстокою тогочасною дійсністю.

Список використаних джерел

1. Єфремов С. О. Історія українського письменства/С. О. Єфремов. – К.: Femina, 1995. – 685 с. 2. Косташук В. А. Володар дум селянських/В. А. Косташук. – 2-ге допов. вид. – Ужгород, 1968. – 189 с.

І. А. Живіцька

ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ НЕОЗНАЧЕНОЇ КІЛЬКОСТІ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

У сучасній англійській мові існує низка засобів, що використовуються з метою приблизного опису предметів і явищ навколишнього світу. Необхідність в такому описі виникає в тому випадку, коли обрана мовна одиниця не може адекватно вербалізувати оцінюваний об'єкт, тобто значення, яке закріплене за цією одиницею лише схоже, але не тотожне тому значенню, яке хоче висловити людина.

Невизначена кількість закріплена в морфології формами множини іменників: *loads, clumps, heaps*; формами ступенів порівняння прикметників: *wider, more ponderous, the heaviest, the most strapping*; в лексиці – спеціальним класом кванторних слів і квантитативних афіксальних морфем, семантика яких повністю орієнтована на назву різних видів даної кількості.

Невизначену кількість в англійській мові виражають такі лексичні одиниці:

1) Партитивні іменники (*partitive nouns*) – це лексеми, які вживаються в основному з незлічуваними іменниками для найменування частини чого-небудь й характеризуються фіксованою сполучуваністю: *a drop of water, a blade of grass, a piece of paper, a bunch of flowers, a piece of advice, an article of furniture, a flash of lightning, a stroke of luck, a clap of thunder* та ін. Партитивні іменники в деяких випадках вживаються і з злічуваними іменниками: *a bit of scarf*. Р. Лангакер назвав подібні частинні